

НАМ - 70

Початок весни 1944 року. Котяться на захід жахливі хвилі другої світової війни. Місто Чернівці було звільнене 29-го березня, але область ще залишалася окупованою, і тільки 25-го вересня буде повідомлення про повне звільнення Буковини від німецько-фашистських і румунських загарбників.

На цей буремний час припадає становлення нашого навчального закладу, який став спадкоємцем 2-го Київського медичного інституту.

Наказом № 1 від 21 жовтня 1944 року була поновлена діяльність 2-го Київського медичного інституту в складі лікувального факультету в м. Чернівці та здійснений набір студентів на перший курс у кількості 300 осіб.

Перший набір складала, переважно, фронтовики, які через поранення, каліцтво не могли брати участь у бойових діях. Одним із цих студентів став майбутній ректор - Юхимець Олексій Дем'янович, який у 1945 році був зарахований на II курс, як фельдшер зі значним досвідом практичної роботи, а в 1948 році - закінчив навчання (тоді був п'ятирічний термін) і рішенням вченої ради рекомендований на наукову роботу.

У фронтових шинелях прийшли перші викладачі - лікар евакогоспіталю Борис Володимирович Андреев, перший завідувач кафедри нормальної фізіології (1944-1945); Дмитро Карпович Гречишкін (з 1946 року - асистент, згодом - доцент, а з 1955 по 1958 рр. - виконувач обов'язків завідувача кафедри загальної хірургії); у 1946 році прийшов на посаду асистента, а в подальшому - доцента курсу військово-польової терапії, бувший головний терапевт 4-го Українського фронту, а в 1945 р. - головний терапевт Прикарпатського військового округу, полковник медичної служби Олександр Олександрович Колачов; у цьому ж році організує кафедру патологічної анатомії і базові прозектури нашого інституту головний патологоанатом 4-го Українського фронту, а згодом - Прикарпатського військового округу, майор медичної служби Наум

Мойсейович Шінкерман.

Долучилися до організації нового медичного інституту досвідчені викладачі медінститутів: Харкова - Я.П. Складов, Є.Р. Цитрицький, Ф.А. Баштан, С.П. Закривидорога; Києва - М.К. Венцовський, В.О. Ельберг, Ф.М. Гуляницький, С.М. Савенко, Н.Б. Щупак; Ленінграда - М.Ю. Рапопорт, І.Ф. Федоров, Д.С. Четвертак; Ростова - З.Н. Гржебін, Л.Б. Теодор та інші.

Більшість із них ставали першими завідувачами кафедр, а в подальшому фундаторами наукових шкіл.

Мужні, доблесні чоловіки, що пройшли дорогою жорстокої, немилосердної війни, хотіли сподіватися, що настала ера милосердя, люди позбулися ненависті і запанувала повага і любов до ближнього свого.

Вступало у свої права повоєнне, хоч і бідне, але спокійне людське життя.

Найактивнішу участь у його розбудові брали і вихованці нашого інституту. З юнацьким, молодечим запалом їхали вони за всесоюзним розподілом на Камчатку і Магадан, Сибір і Казахстан, на Ангари і Єнісей "За туманом і за запахом тайги", як співалося тоді в бардівських піснях. І всюди, куди б не закидала їх Доля, наші випускники проявляли себе ерудованими, культурними, порядними людьми, висококваліфікованими спеціалістами, які творили добру славу своїй Alma mater як на Батьківщині, так і за кордоном.

Міцніла матеріальна база закладу, що дозволяло збільшувати набір студентів, створювати нові факультети, формувати наукові школи.

У 1997 році Постановою Кабінету Міністрів на базі Чернівецького державного медичного інституту була створена Буковинська державна медична академія, яка у 2007 році трансформована в Буковинський державний медичний університет.

У кінці вісімдесятих - на початку дев'яностих років ХХ століття спрацював закон переходу кількості в якість: наші випускники стають

завідувачами кафедр, директорами медичних науково-дослідних установ, навчальних закладів, керівниками великих клінічних лікарень як в Україні, так і у світі.

У сьогоднішній день університет увійшов як потужний навчальний заклад нового, сучасного типу, який на 7-ми факультетах готує фахівців із 17-ти спеціальностей як для України, так і для закордонних держав.

Десятки тисяч спеціалістів, яких неможливо

зібрати разом навіть в уяві, працюють в Україні, країнах Європи, Сполучених Штатах Америки, Ізраїлі тощо. І всюди вони творять ті цеглини слави, з яких і далі вибудовується прекрасний, світлий храм медичної науки, ім'я якому - *Буковинський державний медичний університет*.

Упевнений, що прийдешні покоління його вихованців продовжать цю почесну, благородну справу.

Головний редактор, ректор БДМУ
професор Т.М. Бойчук